

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า

เล่ม 20

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ไม่ว่าแกจะอ่านมันยังไง คนที่จะตัดสินใจก็คือฉัน
เพราะฉะนั้นแกมีหน้าที่แค่อ่านต่อไปก็พอ

-sing N song

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อวรรณกรรมคลาสสิกชิ้นหนึ่งมาเจอกับแนวนิยายที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน จึงเกิดเป็น 'ไซอิ๋วรีเมค' เวอร์ชันต่าง ๆ ที่บอกเลยว่าน่าอ่านทุกเรื่อง... 'เกิดใหม่เป็นลูกศิษย์คนเล็กในไซอิ๋ว?!' 'ซุนหงอคงของฉันผิดพลาดตั้งแต่ตรงไหน' 'นี่กว่าเป็นซุนหงอคง ที่ไหนได้ดันเป็นลิงธรรมดา' 'มูมมองกระบองวิเศษของซุนหงอคงผู้รอบรู้'...ไปขอให้คุณ sing N song ช่วยแต่งจริง ๆ ให้สักเรื่องจะได้ไหมนะ

เอาละๆ กลับเข้าประเด็น มาโฟกัสกันที่ 'กลายเป็นซุนหงอคงที่เกษียณแล้วระดับ SSSSS' ผลงานการรีเมคของ <คิมดกจากคอมพานี> กันดีกว่า ยิ่งไซอิ๋วของพวกเขาใกล้จะจบ คิมดกจากก็ยิ่งเข้าไปใกล้ความเป็นอู๋ตงเทพ และเขาจะต้องสูญเสียความทรงจำทั้งหมดไป คราวนี้คิมดกจากจะแก้เกมยังไง แล้วรอบการย้อนกลับที่อื่นงตุงนังไปหมดจะได้รับการสะสางบ้างหรือไม่ ไปลุ้นกันต่อได้เลย

Levon



83

อวตารVOIDกกา

(1)

พลังแห่งความโกลาหล ที่เดือดพล่านกำลังลุกลามไปตามเส้นเลือดทั่วร่าง
เหล่าเรื่องเล่าดาหน้าเข้ามาต่อต้านพลังแห่งความโกลาหลที่แพร่ลาม

[เรื่องเล่า ‘ผู้ยืนหยัดเพื่อปาฏิหาริย์’ ฝืนถึงปาฏิหาริย์]

[เรื่องเล่า ‘ผู้สังหารอุตรเทพ’ ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงของคุณ!]

[มหาเรื่องเล่า ‘ฤดูใบไม้ผลิแห่งโลกปีศาจ’ คุ่มครองคุณ!]

ผมพยายามประคองสติที่พราวเลือนลงทุกทีเอาไว้อย่างยากเย็นขณะพาร่าง
ของตัวเองเดินโซซัดโซเซเข้าไปหาพระไตรปิฎก

「...」

อาจเป็นผลข้างเคียงของการกลายร่างเป็นอุตรเทพ ผมรู้สึกเหมือนได้ยิน
เสียงพูดดังแว่วมาจากที่แห่งหนึ่ง คงเป็นเพราะสติกำลังฟุ้งซ่าน [มุมมองนักอ่าน
พระเจ้า] ก็เลยเปิดใช้งานเองโดยที่ผมไม่ได้สั่ง

แต่คราวนี้ไม่ใช่เสียงของคนคนเดียว เสียงเหล่านั้นดังขึ้นพร้อมกันเหมือน
ผมกำลังรับรู้ผ่านมุมมองของใครหลายคนในเวลาเดียว

「รู้อยู่แล้ว」

ยูจุงฮยอก

「ก็เล่นแสดงไม่เนียนมาตั้งแต่แรกไม่ใช่หรือไง ฉันถึงได้สงสัยนะสิว่า
อาจจะใช้ก็ได้」

อีจีฮยเย

「ถ้าไม่เป็นฝ่ายบอกก่อน แสดงว่าต้องมีเหตุผลบางอย่างอยู่」

ชินยูซึง

「ทะ... ที่จริงฉันเองก็เดาได้เหมือนกันนะ พัดกจา! พัดกจา!」

อีกีลอยง

「คุณटकจา?」

จงฮวีอน

กับคนเหล่านี้ที่ไม่จำเป็นต้องบอกอะไรก็เข้าใจทุกเรื่องดีอยู่แล้ว ผมควรจะพูดอะไรกับพวกเขาทีล่ะ

「ซุนหงอคงคนนี้แข็งแกร่งมากจริงๆ เขาเป็นใครกันแน่」

อีฮยอนซอง

มุมปากกระตุกยิ้ม ไซ้ น่าจะดีกว่าถ้าหากว่าอีฮยอนซองไม่รู้

ผมรู้สึกได้ว่าความทรงจำกำลังพังทลาย ทันทีที่การกลายเป็นนอูตริเทพ
จบลง ความทรงจำของผมจะกระจัดกระจายเป็นฝุ่นผงในเอกภพ

「คิมटकจาแล้ว」

[กำแพงที่สี่] รู้ดี

ที่ผมคุยโวไปนั่นล้วนเป็นการประกาศของคนชั่วฉลาด

「หลังจากที่สูญเสียความทรงจำทั้งหมดไป ผมจะยังเป็น ‘ผม’ อยู่อีก
แน่หรือ」

ที่ผ่านมาเคยผ่านความตายมาแล้วหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยต้องสูญเสีย
ความทรงจำทั้งหมดไป

‘ผม’ ที่จดจำทุกอย่างในตอนนี้ได้ ต่อจากนี้ไปจะกลายเป็นเช่นไร

「ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวอย่างแท้จริง」

ถ้าได้อ่านอีกครั้ง ผมจะสามารถฟื้นคืนความรู้สึกทั้งหมดให้กลับมาดังเดิม

ได้อีกจริงๆ หรือ

[เรื่องเล่า ‘สหายร่วมเป็นร่วมตาย’ ฝ่ามือของคุณ]

[เรื่องเล่า ‘ผู้สังหารราชาแห่งภัยพิบัติ’ ฝ่ามือของคุณ]

[เรื่องเล่า ‘ผู้มอบอิสรภาพแก่ยักษ์’ ฝ่ามือของคุณ]

ความรู้สึกแรกพบตอนได้รู้จักกับเรื่องราวที่สำคัญเหล่านี้จะกลับมาดังเดิม

ได้จริงหรือ

「และพระไตรปิฎกก็อยู่ตรงหน้าของคิมดกจาแล้ว」

「ไซอัวร์เมค」

พระไตรปิฎกคือ ‘มหาเรื่องเล่า’ วินาทีที่ผมได้พระไตรปิฎกมาไว้ในมือ ‘มหาเรื่องเล่า’ เรื่องนี้ก็จะกลายเป็นของ <คิมดกจาคอมพานี> และอุตรเทพ

「คิมดกจายื่นมือออกไปหาพระไตรปิฎก」

เท่านี้ 「ไซอัวร์」 ของพวกเราก็จะเสร็จสมบูรณ์

ตอนนั้นเองก็พลันเกิดเรื่องประหลาดขึ้น

[การกลายเป็นอุตรเทพเกิดการล่าช้าเนื่องจากความผิดพลาดในซีนารีโอ]
ล่าช้า?

กระแสไฟฟ้ารอบตัวทวีความรุนแรงขึ้นทันใด เสียงร้องตะโกนของพวก กลุ่มดาวไกลห่างออกไป ปริภูมิเวลาบิดเบี้ยวอย่างผิดธรรมชาติ ความเป็นไปได้ ทรงอำนาจในระดัที่ทำให้ผมชนลูกชู้ไปทั่วแผ่นดินพร้อมกับหนาวสะท้าน ความรู้สึกนี้ราวกับ ‘สตาร์สตรีม’ กำลังเดินเร็ว

บางสิ่งกำลังทะลวงผ่านปริภูมิเวลาที่บิดเบี้ยวเข้ามาแทรกแซงซีนารีโอ

[มหาโทแกบี ‘ฮอจู’ เข้าสู่ซีนารีโอ!]

[มหาโทแกบี ‘ฮอเซ’ เข้าสู่ซีนารีโอ!]

[มหาโทแกบี ‘ฮารง’ เข้าสู่ซีนารีโอ!]

[มหาโทแกบี ‘ฮารัม’ เข้าสู่ซีนารีโอ!]

[มหาโทแกบี ‘แฮซล’ เข้าสู่ซีนารีโอ!]

การปรากฏตัวของเหล่ามหาโทแกบี

เปรี๊ยะ!

ปลายนิ้วของผมที่เอื้อมไปหาพระไตรปิฎกแข็งค้างราวกับกลายเป็นหิน เรื่องนี้ไม่ควรเกิดขึ้น

[เจ้าไม่สามารถนำเรื่องเล่าเรื่องนั้นไปได้]

พวกโทแกบีไม่สามารถแทรกแซงซีนารีโอหลักได้

ไม่สิ ที่ผ่านมาก็มีบ้างที่เข้ามาระรานทางอ้อม แต่ไม่เคยเกิดเหตุการณ์ อย่างการที่ตัวตนระดับมหาโทแกบีเข้ามาบิดเบือนซีนารีโอโดยตรงแบบนี้มาก่อน

แต่มหาโทแกบีกลุ่มนี้กลับยอมเสียความเป็นไปได้ของตัวเองเพื่อเข้ามาแทรกแซงในชินริโอ

[<สตาร์สตรีม> เกิดความผันผวนอย่างรุนแรง!]

มหาโทแกบีเป็นส่วนหนึ่งของ <สตาร์สตรีม>

ต่อให้พวกเขาเป็นผู้ดูแลระบบก็ไม่สามารถหนีพ้นผลกระทบจากความเป็นไปได้ที่ผิดปกติไปได้อยู่ดี ด้วยเหตุนี้กระแสไฟฟ้ารุนแรงจึงเริ่มปะทุออกมาจากร่างของเหล่ามหาโทแกบี

[พวกที่ถูกลืมนี่ควรปล่อยให้ถูกลืมต่อไป]

ผมพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมพวกเขาต้องทำถึงขนาดนี้

มันเป็นเพราะถ้าผมอัญเชิญพระไตรปิฎกสำเร็จและได้รับ ‘มหาเรื่องเล่า’ มาไว้ในมือ

【อาอาอาอาอาอา】

【โอโอโอโอโอโอ...】

เหล่า ‘อุตรเทพ’ ที่พวกเขาก็ดันออกจากเรื่องราวมาตลอดก็เข้ามามีส่วนร่วมใน ‘มหาเรื่องเล่า’ อย่างเป็นทางการ

อุตรเทพคือพลังที่ล้ำพั้งสตาร์สตรีมของพวกเขาไม่สามารถควบคุมได้โดยสมบูรณ์

นี่ไม่ใช่ ‘เฒ่าโบราณ’ ระดับกลางถึงล่าง แต่เป็นอุตรเทพระดับเทพภายนอก หากปล่อยให้เข้ามาร่วมกับชินริโออย่างไม่ระมัดระวัง ‘สตาร์สตรีม’ จะตกอยู่ในความวุ่นวายอย่างแท้จริง

กระนั้นผมก็ยังคงทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ

[ลืมนึกความตั้งใจซะเถอะ]

ระดับชั้นของเหล่ามหาโทแกบีพันนาการร่างของผมตั้งโซ่ตรวน มือที่ยื่นออกไปหาพระไตรปิฎกซังก้างเพียงคืบ แต่ผมไม่ได้ตื่นตระหนก

ในเมื่อเหล่ามหาโทแกบีผันความเป็นไปได้ปรากฏตัวขึ้น ก็ย่อมต้องมีสิ่งอื่นปรากฏตัวตามมาเพื่อปรับสมดุลตาชั่งแห่งความเป็นไปได้ที่เอนเอียง

ครึ้นนน!

เพิ่งจะคิดจบก็เริ่มเกิดกระแสไฟฟ้าขึ้นกลางท้องฟ้า

‘ห้องโถงเอก’

บางสิ่งที่ปรากฏตัวขึ้นอยู่อีกฟากกำลังมองลงมาที่ผม

[คว้าพระไตรปิฎกมาไว้ในมือซะ สวาทแห่ง ■■■]

ราชาฮกฟุรีที่ผมได้พบในป่าแห่งอื่นไกล

เหล่ามหาโทแกบีตะโกนอย่างตลกอกตลกใจกับการปรากฏตัวของเขา

[บังอาจ...!]

[ปีศาจเส้นขอบฟ้าเอ๋ย เจ้าคิดว่าที่นี่คือที่ไหน!]

[ในชินาริโอนี่ไม่มีความเป็นไปได้ให้เจ้าปรากฏกาย]

ราชาฮกฟุรียิ้มเยาะ

[พวกเจ้าก็เช่นกัน]

ระดับชั้นของมหาโทแกบีกับราชาฮกฟุรีปะทะกัน ผมเริ่มขยับร่างกายที่
ถูกตรึงเอาไว้ได้อีกครั้ง

และหนึ่งคืบที่เหลือก็ร่นเข้ามา

[การกลายเป็นอูตรเทพเริ่มดำเนินต่อ]

ราชาฮกฟุรียิ้มกว้าง

[<สตาร์สตรีม> เอ๋ย โลกหายไปที่ถูกพวกเจ้าลอบออกไปกำลังจะกลับมา
ปรากฏขึ้นอีกครั้งแล้ว]

วินาทีที่ปลายนิ้วสัมผัสกับพระไตรปิฎก สติของผมก็เลื่อนหายไปพร้อมกับ
กระแสไฟฟ้าสว่างจ้า

ผมพอจะสัมผัสได้ว่านับจากนี้เป็นต้นไปจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ผมหันไปมองข้างหลังพร้อมกับหลับตาลงอย่างช้า ๆ

‘สิ่งเดียวที่สามารถเชื่อใจได้ในตอนนี้คือ...’

แสงสว่างกระเจิดกระเจิงบนท้องฟ้าไกลโพ้น

กลุ่มดาวทั้งหลายรวมถึงเทพดาวนพเคราะห์ก็กับกลุ่มดาวยี่สิบแปดนักษัตร
ชั่วขณะนั้นไม่มีใครสามารถถอนสายตาดูจากการระเบิดนั้นได้

[กลุ่มดาวทั้งหมดของเนบิวลา <จักรพรรดิ> ตะลึงงัน!]

อีกलयองที่เดิมที่กำลังควมม้ามังกรชาวหลบการโจมตีของเทพดาวนพเคราะห์

พลันหยุดชะงัก

“ชินยูซึง?”

ชินยูซึงลืมหันตาพินขึ้นมามบนอานม้า ทันทีที่ได้สติก็เงยหน้ามองท้องฟ้า
ทิศตะวันตกด้วยกันกับอีกลียอง หัวใจเต้นเร็วและแรง

[มีบางสิ่งผิดปกติ รีบจัดการปลาชีวปลาสร้อยพวกนี้-]

พวกกลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่ของ <จักรพรรดิ> กับเทพดาวนพเคราะห์
ที่หยุดนิ่งไปหันกลับมาบุกไล่ชินยูซึงกับอีกลียองอีกครั้ง

อีกลียองพูดโดยที่ยังไม่ยอมดึงสายตากลับมาจากท้องฟ้าทิศตะวันตก

“ฉันจะเปิดทางให้ ไปซะ”

ไม่ต้องให้ใครมาอธิบายก็สามารถรับรู้ได้

เรื่องราวที่พวกเขาเฝ้าตามหาอยู่ที่นั่น

“ไปช่วยพี่ตึกจา!”

คิมตึกจายูที่นั่น

ชินยูซึงเองก็สัมผัสได้เช่นกัน บางทีเธออาจสัมผัสได้ชัดเจนกว่าใคร
ในที่แห่งนี้

อีกลียองกระโดดลงจากหลังม้ามังกรขาวพร้อมกับปลดปล่อยระดับชั้น
ออกมา ส่วนชินยูซึงก็ควมม้าตะบึงออกไป ม้ามังกรขาวกลายเป็นมังกรคราม
โอบยบินตัดผ่านแม่น้ำราวกับเรือด่วน

กลิ่นของเรื่องเล่าที่โหยหาลอยฟุ้งมาจากไกล ๆ

เริ่มเห็นแสงดาวของกลุ่มดาวผู้สนับสนุนที่คอยปกป้องตนมาเนิ่นนาน

ทั้งที่เปล่งแสงสว่างชัดแจ้งถึงเพียงนั้น...แล้วเพราะอะไรที่ผ่านมาถึง

ไม่มันใจละ

ความสงสัยนับไม่ถ้วนไหลวนอยู่ในหัวก่อนจะไหลผ่านไป

เพราะอะไรคิมตึกจายูถึงมาอยู่ที่นี่ได้ ทำไมถึงไม่เปิดเผยตัวตนให้ทุกคนรู้

ชินยูซึงไม่อาจทราบ เพียงแต่

เธอรูสึกว่าถ้าสูญเสียคิมตึกจายูที่นั่น

คราวนี้จะไม่มัวนได้พบเขาอีกครั้งแล้วจริง ๆ

เทพดาวนพเคราะห์ยังลำแสงใส่ม้ามังกรขาวอย่างจิง ชินยูซึงกรี๊ดร้อง ร่วง

ตกลงไปในแม่น้ำ แต่ก็ได้หลายชีวิตช่วยดึงตัวเธอกลับขึ้นมา

【คิมดกจา คิมดกจา คิมดกจา คิมดกจา คิมดกจา】

【พวกเรา พวกเรา พวกเรา พวกเรา พวกเรา】

ตั้งแต่ตอนไหนกันที่พวกปีศาจซึ่งลอยละล่องอยู่เหนือแม่น้ำได้มารวมตัว
เป็นกลุ่มใหญ่ และกำลังพากันข้ามแม่น้ำ

ชินยูซึ่งขึ้นไปนั่งอยู่บนฝูงปีศาจที่ต่อตัวกันเหนือผิวน้ำ ดูราวกับก้อนหิน
ถูกวางเรียงเป็นสะพาน

【ช่วย ช่วย ช่วย ช่วย ช่วย ช่วย】

ขณะวิ่งไปบนปีศาจเหล่านั้น ชินยูซึ่งก็ตระหนักได้

「คุณลงอยู่ที่นั่นเพื่อพวกเขาเหล่านี้」

เมื่อตระหนักได้แล้ว บางอย่างก็ตีรวนขึ้นมาจากข้างใน

มองไปเห็นเรื่องเล่าของคิมดกจา ระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางรัศมีสว่างจ้า
ไม่ต้องรอให้ใครมาช่วยอธิบายก็รู้ชัดว่าเวลานี้คิมดกจากำลังตกอยู่ในสถานการณ์
อันตราย

「ทำไมคุณลงถึงได้ตัวคนเดียวอยู่ตลอด」

ความรู้สึกแรกที่ตีรวนขึ้นมาคือความขุ่นเคือง

เพราะอะไรคิมดกจาถึงไม่ขอความช่วยเหลือจากพวกเขา

「คงจะมีเหตุผลที่ไม่สามารถขอความช่วยเหลือได้」

ก็เข้าใจอยู่หรอก

「คิดว่านั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด」

แต่ยังคงมีหลายสิ่งที่ยากจะยอมรับ

ที่ปราสาทหิมพิ์ ที่โลกปีศาจ ที่มหาสงครามเทพและปีศาจก็ด้วย

สินารีโออันยาวนานของพวกเธอคือประวัติศาสตร์ที่มีคิมดกจาเป็นผู้เสียสละ

มาตลอด

「ด้วยเหตุนี้ความขุ่นเคืองนั้นจึงไม่ใช่ความรู้สึกที่มีต่อคิมดกจา แต่เป็น
ต่อตัวของชินยูซึ่งเอง」

เธอเศร้า เพราะตัวเองไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นอวตารของคิมดกจา

ความเจ็บปวดทรมานที่กำลังรู้สึกอยู่ขณะนี้ เมื่อเทียบกับการตัดสินใจอย่าง

เด็ดเดี่ยวของคิมดกจาแล้ว ก็ไม่อาจนับเป็นอะไรได้เลย

「คิมดกจาจะต้องพูดแบบนี้แน่ “ยูซึ่งอา เสร้าก็คือเสร้า ไม่มีเสร้าน้อยไปหรือเสร้ามากไปหรอก”」

ซินยูซึ่งไม่เห็นด้วย

ความเสร้าต้องมีน้อยมีมากสิ ความหมดอาลัยของคนที่เสี่ยงชีวิตช่วยใครสักคนไม่มีทางเท่ากับความหมดอาลัยของคนี่รู้ซึ่งกำลังอำนาจและทำได้แค่มองหรือ

อย่างไรมนุษย์ทั้งหลายก็ยอมเห็นตัวเองสำคัญเป็นที่หนึ่ง

และคิมดกจาก็มักจะหุ่มเหทุกสิ่งทีตนเมื่ออยู่เสมอมา

ตอนนั้นเอง แม่น้ำตรงหน้าก็พลันระเบิดขึ้น

บรรดากลุ่มดาวของ <จักรพรรดิ> กระจักเรื่องเล่าพร้อมกับร่วงตกลงมา

[มาเถอะ เหล่าเรื่องราวที่หายไปเอ๊ย!]

โลกกู้อ่องเสียงดังกระหึ่ม ทัศนียภาพของโลกเกิดการเปลี่ยนแปลง

“ห้องโถงเอก” มากมายเปิดออกทั่วท้องฟ้า สรรพชีวิตที่ครอบครองระดับชั้น

ยากจะจินตนาการเริ่มข้ามมาทางฝั่งนี้

พวกเขาไม่ใช่ ‘อุตรเทพ’ อีกต่อไป

[■■■■?■■■■ เข้าร่วมด้วยบท ‘เอกซ์ตรา’!]

[■■■■?■■■■ เข้าร่วมด้วยบท ‘เอกซ์ตรา’!]

พวกเขากลายเป็นปีศาจในไซอ์วกันแล้ว

(ศึกสุดท้ายเกิดขึ้นเพื่อตัดสินว่าใครจะได้เป็นเจ้าของพระไตรปิฎก)

(ฝูงปีศาจในงามีตมารวมตัวกันเพื่อยึดครองหน้ากระดาษสุดท้ายของเรื่องราวที่กินเวลายาวนาน)

บังเกิดเป็นทัศนียภาพราวกับโลกกำลังถึงคราวล่มสลาย

และใจกลางของการล่มสลายที่ว่่านั้น คิมดกจากำลังเดินอยู่ในกลุ่มปีศาจด้วยแววตาเลื่อนลอย

เข้าใจผิดไปเองหรือเปล่าณะ ช่วงเวลานั้นคิมดกจาดูเหมือนไม่ใช่คิมดกจาอีกต่อไป แต่เป็นส่วนหนึ่งของปีศาจเหล่านั้น

‘ต้องขวางเอาไว้’

[เรื่องเล่า ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ เล่าเรื่องราวต่อไป]

ในที่สุดเสียงร้องไห้ที่กลั่นเอาไว้ก็ระเบิดออกมาจนได้

“นั่นอาจเป็นสิ่งที่คุณลุงต้องการก็ได้ไม่ใช่หรือคะ”

ยูซังอากล่าวกับเด็กน้อย

[เขาอยู่ตัวคนเดียวมานานเหลือเกิน]

คิมดกจา (ลูกชายคนเดียว)

[กับคนแบบเขา การบอกเพียงครั้งสองครั้งว่าเขาไม่ได้ตัวคนเดียวไม่อาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทันทีหรอก]

ซินยูซึงเป็นอวตารของคิมดกจาคนนั้น

[ต้องคอยบอกให้เขารู้ อยู่เคียงข้างเขา ทำให้เขาแน่ใจ]

ซินยูซึงร้องไห้พลาบแก้วต่อไปข้างหน้า

[จนกว่าเขาจะตระหนักว่าไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวแล้วจริงๆ]

ซินยูซึงเค้นระดับชั้นทั้งหมดออกมา ก่อนจะพุ่งทะยานออกไป เธอทุ่มพลังทั้งหมดวิ่งไปบนแม่น้ำเหมือนคิมดกจาตอนเปิดใช้งาน [เส้นทางแห่งสายลม]

ขณะที่วิ่งไปบนผิวน้ำและเริ่มจมลงทีละน้อย ซินยูซึงก็ตะโกนจนคอแหบแตก

“คุณลุง!”

คิมดกจาไม่ได้ฟังเธอเลย ใจกลางของสนามรบที่พวกปีศาจกับกลุ่มดาวกำลังโรมรันกันอยู่นั้น คิมดกจาที่กำลังกลายเป็นหนึ่งในปีศาจมองมาทางนี้ด้วยนัยน์ตาว่างเปล่า

ร่างกายของเขาเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลง คิมดกจากำลังแตกสลาย

“อย่าไปนะคะ! ได้โปรด! อย่าไป!”

ซินยูซึงตะเบ็งเสียงดังลั่นอย่างไม่หยุดพักขณะมองกลุ่มดาวผู้สนับสนุนของเธอสลายไปต่อหน้าต่อตา เสียงที่เปล่งออกไปฟังไม่ได้ศัพท์ คล้ายกับเสียงกรี๊ดร้องมากกว่า

มีบางสิ่งที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกไปเป็นคำพูดได้

[เรื่องเล่าเรื่องใหม่แตกหน่อขึ้นกับคุณ!]

เพราะไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะสามารถสื่อสารกันผ่านภาษาเฉพาะได้ เรื่องเล่า

จึงดำรงอยู่ และเพราะมีถ้อยคำที่ส่งไปไม่ถึง จึงเกิดเป็นเรื่องราว

ตัวอักษรสีทองของคธาธาต์เกล้ากลายเป็นเรื่องเล่า และเปล่งรัศมีแสง
ออกมา

「หนูจะไม่ยอมแพ้ เหมือนอย่างที่คุณลุงเคยช่วยหนูเอาไว้หลายต่อ
หลายครั้ง」

ท่ามกลางฝนดาวตกที่พร้งพรลงมา ชินยูซึ่งมองไปยังดวงดาวของตน
อย่างแม่นยำ และเล่าขานเรื่องราว

「หนูเองก็จะช่วยคุณลุงให้ได้」



ทดลองอ่าน

อวตารของดกกา

(2)

เสียวระเบิดตั้งขึ้นจากบริเวณใจกลางของสนามรบ บรรยากาศโดยรอบแปรเปลี่ยนไปจากเดิม

ขบวนของฝูงปีศาจที่หลังไหลมารวมตัวกัน และกลุ่มดาวของ <จักรพรรดิ> ที่ลงมาปรากฏตัว

เพยหู่ปรายตามองขบวนนั้น ก่อนจะเบนสายตากลับมาหาหาคัศтруที่ยืนขวางอยู่ตรงหน้าเขา

“แข็งแกร่งจังเลยนะ ที่เกาหลีมืออวตารแบบเธอเยอะเลยใช่ไหม”

ทิวร่างของจอมฮิวอนเต็มไปด้วยบาดแผล แต่ระดับชั้นของเธอยังคงปกติดี จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ก็ยังคงลุกโชนไม่แผ่วลงเลยสักนิด

เพยหู่หลุมมองสีข้างกับบอกของตนที่ถูกดาบเหล็กของหญิงสาวฟันเข้าให้ เขาไม่ได้ต่อสู้ตัวคนเดียว แต่ได้รับแรงสนับสนุนจากเออร์หลงเลนและนาจาให้จือรวมไปถึงเนบิวลา

แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ แค่จะเอาชนะอวตารที่ปรากฏตัวขึ้นด้วยบทบาทราชาปีศาจกระทิงของห้องเรื่องเล่าอื่น พวกเขาก็ยังทำไม่ได้

“เลิกพล่ามแล้วบุกเข้ามาซะ”

เพยหู่มองเข้าไปในดวงตาลูกโชนของจอมฮิวอน เขาส่ายหน้า

“แค่ต้องห่มกำลังสู้ยิบตากับคนเพียงคนเดียวก็ถือว่าพวกเราได้พ่ายแพ้ต่อเธอแล้ว”

เพ็ญหู่เก็บอาวุธราวกับไม่คิดจะสู้ต่อ เขาเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าไกล
“และดูเหมือนว่าสนามรบของจริงจะไม่ใช้ตรงนี้แล้วด้วย”

กล่าวจบเพ็ญหู่ก็พาเออร์ห์กลางเสลีนกับนาจาไท้จื่อเหาะไปทางที่ตั้งของ
พระไตรปิฎก

จังหวะที่จ๋องฮิวอนกำลังจะตอบโต้ เรือรบที่ถูกเรียกมาแวะรับพวกเขาก็ได้
แล่นออกไปไกลด้วยความเร็วสูงแล้ว

[การเปิดใช้งาน เวลาแห่งการพิพากษา ลึนสุดลง]

ฉิวเฉียดมาก ถ้าการต่อสู้กินเวลายืดเยื้อกว่านี้อีกนิด ฝ่ายที่พ่ายแพ้
จะกลายเป็นตัวเธอเอง

เพ็ญหู่แข็งแกร่งและมีดีมากพอที่จะเป็นอวตารของ <จักรพรรดิ> อย่าง
แท้จริง

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ มองไปยังใจกลางของสนามรบ
อย่างเป็นกังวล]

ปีกของอัครทูตสวรรค์งอกออกมาจากไหล่ทั้งสองข้างของจ๋องฮิวอน เธอ
กึ่งวิ่งกึ่งบินไปบนแม่น้ำ

“นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่”

เนื่องจากเกิดการปะทะทั่วทุกพื้นที่ จ๋องฮิวอนเลยไม่แน่ใจว่าตัวเองควร
มุ่งหน้าไปทางไหนก่อน

อีจียะกำลังต่อสู้กับเรือรบของ <จักรพรรดิ> ยูจุงฮยอกกำลังต่อสู้กับ
กลุ่มดาวยี่สิบแปดนักษัตร อีกลียองกำลังต่อสู้กับเทพดาวนพเคราะห์...

‘ห้องโถงเอก’ หลายสิบเปิดออกบนท้องฟ้า เหล่าอูตฺรเทพข้ามออกมา
ผ่านห้องโถงเอกเหล่านั้น พวกเขากลายเป็นปีศาจในเรื่อง เปิดสงครามกับ
พวกกลุ่มดาว

และตรงกลางนั้น

“ยูซึงอา!”

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยื่นมือออกไปหาดวงดาว

ซินยูซึ่งมองเหล่ากลุ่มดาวของ <จักรพรรดิ> พุ่งเข้าหาเธอ

[ลิปสองเทพดาราแห่งเนบิวลา <จักรพรรดิ> ลงมาสถิต!]

[สี่พญามังกรเจ้าสมุทรแห่งเนบิวลา <จักรพรรดิ> ลงมาสถิต!]

(ศัตรูเก่าของขุนหงอคงกำลังมารวมตัวกันที่ละหนึ่ง ๆ)

[มันยังไม่จบหรอกนะ!]

[ขอแค่พระถังซัมจั๋งไปไม่ถึงพระไตรปิฎกก็พอ!]

[แบ่งทัพออกไป ทัพหนึ่งไปแย่งพระไตรปิฎกมาซะ อีกทัพขวางพระถังซัมจั๋งเอาไว้!]

ซินยูซึ่งกุมแผงคอของมังกรคิเมว่าที่แปลงร่างเป็นมังกรครามไว้แน่น

กองทัพหลักของจักรพรรดิกำลังพุ่งเข้ามาทางเธอ

คิมดกจายู่ไกลเหลือเกิน

[ลิปสองเทพดารา แห่งเนบิวลา <จักรพรรดิ> เปิดเผยระดับชั้นของตน!]

แสงสว่างระเบิดขึ้นตรงหน้า

มังกรคิเมว่าใช้ร่างกายปกป้องเธอเอาไว้

ความร้อนสูงแผดเผาว่าง มังกรคิเมว่ากรี๊ดร้องเมื่อปะทะเข้ากับแรงระเบิดต่อเนื่องครั้งแล้วครั้งเล่า

ซินยูซึ่งกัดฟันแน่น เธอเหยียบหลังของมังกรคิเมว่าแล้วกระโดด

[พรของกุ่มดาวผู้สนับสนุนมีอิทธิพลต่อคุณ]

[พรสวรรค์ที่น่าตกใจแบ่งบาน!]

[คุณหยั่งรู้ 'เส้นทางแห่งสายลม' ด้วยตัวเอง!]

ไม่รู้มันเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้อย่างไร

แต่ ณ เวลาที่ซินยูซึ่งกำลังวิ่งไปบนแม่น้ำ พรของ [เส้นทางแห่งสายลม] ระเบิดออกมาจากปลายเท้าของเธอ ทุกตำแหน่งที่เท้าสัมผัส คลื่นสีทองจะกระจายออกไปเป็นวงกว้าง

「ซินยูซึ่งวิ่งไปเหมือนคิมดกจา」

นั่นคือวิธีวิ่งของกลุ่มดาวผู้สนับสนุนของเธอ

อาวุธมีคมทั้งดาบและหอกพุ่งใส่จากกลางอากาศ

ทางซ้ายสาม ทางขวาหนึ่ง ข้างใต้สอง

ซินยูซึ่งหลบหลีกคมดาบพวกนั้นได้อย่างหวุดหวิด แต่ยิงหลบได้ การ
โจมตีก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

อาวุธมีคมนับร้อยกระหน่ำซัดตั้งมรสุมหมายเอาชีวิต ทศนียภาพประหนึ่ง
สัตว์ประหลาดอ้าปากเผยคมเขี้ยวหลายร้อย

ซินยูซึ่งชักกริชออกมาจากอกเสื้อต่อหน้าสัตว์ประหลาดตัวนั้น

「ซินยูซึ่งวิเคราะห์สถานการณ์เหมือนยูจุงฮยอก」

วิชาที่ได้เรียนมาจากยูจุงฮยอกเมื่อวันหนึ่ง

「เรื่องเล่า ‘ลูกศิษย์ของราชาผู้พิชิต’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว!」

「“สักวันหนึ่งเธอจะกลายเป็น ‘เจ้าแห่งสัตว์อสูร’ และสัตว์ประหลาด
นับไม่ถ้วนจะยอมศิโรราบอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเธอ”」

「“แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าเธอจะสามารถเป็นเพื่อนกับสัตว์ประหลาด
ทุกตัวได้”」

ช่วงเวลาสามปีที่คิมตกจำไม่อยู่

ยูจุงฮยอกเป็นคนสอนวิธีล่าให้กับซินยูซึ่ง

วิเศษวิทยุหน้ากับสัตว์ประหลาดตัวใหญ่ วิธีล่าสัตว์ประหลาดที่มีผิวหนัง

หนา วิธีสังหารสัตว์ประหลาดที่ยากจะต่อสู้ในระยะประชิด

「“ในเวลาที่ต้องฆ่า จงอย่าได้ลังเลที่จะปลิดชีพพวกมัน”」

「“ไม่อย่างนั้นฝ่ายที่ต้องตายจะกลายเป็นเธอเอง”」

เสี้ยววินาทีที่ลมหายใจหยุดนิ่ง เธอมองเห็นช่องว่างท่ามกลางคมดาบที่
พุ่งเข้ามา

ตาของพายุไร้คลื่นลม

ซินยูซึ่งปลดปล่อยระดับขั้นออกมาทั้งหมด เธอเขวี้ยงกริชออกไปทาง
ช่องว่างนั้น

เปรี้ยงงง!

สายลมฉีกขาดสลายไปทั่วทิศ คมดาบที่พุ่งมาทางเธอเบี่ยงออกอย่าง
พร้อมเพรียง แต่เธอไม่สามารถหลบทั้งหมดได้ฟัน ดาบและหอกเฉียดผ่าน
ร่างเล็กของเด็กหญิง เลือดไหลกระฉูดออกมาจากหัวไหล่

「ซินยูซึ่งหมอบลงแบบเดียวกับอีฮยอนซอง」

ซินยูซึ่งก้มหลบอยู่หลังเศษซากหักพังที่ลอยในอากาศพร้อมกับที่ใบหน้าของอียอนซองแวบเข้ามาในหัว

“หลบแบบนี้ละ และอย่าลืมว่าต้องคอยมองหาที่กำบังรอบตัวอยู่เสมอ”

คุณลุงที่มักจะยิ้มอย่างลำบากร่าเริงอย่างใหญ่เหมือนหมีให้อยู่ในท่าคลานต่ำ และเสียงของจองฮวีวอนก็เอ่ยแทรกคำพูดของอียอนซอง

“เวลาศัตรูมากันเยอะอาจจะไม่มีที่ให้กำบังตัวก็ได้”

“อืม นั่นก็ถูกต้องครับ”

พลังของสี่พญามังกรเจ้าสมุทรเข้าควบคุมแม่น้ำ หอกแหลมที่สร้างขึ้นจากน้ำพุ่งเข้าจู่โจมซินยูซึ่งจากทุกสารทิศ เมื่อเศษซากหักพังที่ลอยอยู่รอบตัวถูกทำลาย บนแม่น้ำสายนี้ก็ไม่มีเหลือที่ให้ได้ก่อกองหลบซ่อนตัวได้อีกต่อไป

“เวลาแบบนี้ต้องใช้ศัตรูให้เป็นประโยชน์ แบบนี้นะ”

ฮันซูยงพูดพร้อมกับจับศีรษะของอียอนซองที่หมอบอยู่ยกขึ้น จองฮวีวอนจ้องฮันซูยงเขม็ง อีกลอยงหัวเราะคิกคัก

ซินยูซึ่งนึกถึงภาพทั้งหมด เธอคว้าตัวอวตารที่บุกเล่นงานตนอยู่เมื่อครู่มาให้เป็นโล่

“อะ...อะไร...อ้าก!”

“ซินยูซึ่งไร้ความปรานีเหมือนฮันซูยง”

ซินยูซึ่งทิ้งร่างของอวตารที่โดนแทงทะลุอย่างน่าสังเวชลง เธอวิ่งต่อไป

[ช่างเป็นเด็กที่มีไหวพริบดีจริง]

[อย่าปล่อยให้หนีรอดไปได้!]

ตอนนี้ระยะห่างระหว่างเธอกับคิมดกจาร์นขึ้นมากแล้ว

“คุณลุง!”

ร่างของคิมดกจาหยุดชะงักคล้ายในที่สุดเสียงของซินยูซึ่งก็ส่งไปถึง เธอมองดวงตาว่างเปล่าของเขาพลังนึกถึงคำพูดของยูซังอา

“พวกเราขอโทษนะที่โลกกลายเป็นแบบนี้”

ภาพของสมาชิกกลุ่มที่มารวมตัวกันทีละคนสองคน

“ขอโทษที่ทำให้ต้องเจ็บปวด ขอโทษที่เป็นผู้ใหญ่ที่ไร้กำลังจนได้แต่ต้องพึ่งพาเธอ แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่พวกเราสัญญาได้ นั่นคือพวกเราจะอยู่เคียงข้าง

เธอเสมอ และจะพยายามสุดความสามารถเพื่อไม่ให้เธอต้องใช้เทคนิคพวกนี้”]

ชินยูซึ่งจดจำคำพูดนั้นได้

“เพื่อไม่ให้เธอลืมตัวตนของตัวเอง”]

ฉ๊ะ!

หอกยาวเล่มหนึ่งแลลปผ่านแก้มของชินยูซึ่ง เธอยกมือขึ้นแตะแก้มที่เลือดไหลโดยไม่รู้ตัว รอบกายไร้คนช่วยเหลือ

แผ่นหลังของยูจุงฮยอกที่คอยปกป้องสมาชิกกลุ่ม ดาบของจองฮวีอนที่คอยเป็นที่พึ่งให้อยู่เสมอ บัดนี้ไม่มีเลย

แขนยาวพุ่งเข้ามาคว้าคอเสื้อของชินยูซึ่งที่เปลือยประมาทจนเปิดช่องโหว่

เหล่าลึบสองเทพดาราแห่ง <จักรพรรดิ> เคลื่อนกายเข้ามาหาเธอ

[ไม่นึกเลยว่าจะเป็นแค่เด็กจริง ๆ]

[พวกนั้นให้เด็กรับบทนี้นะเธอ]

ระดับชั้นของ <จักรพรรดิ> กดทับลงมาทั่วร่างอย่างไม่อาจขัดขืน

ปกติพวกเขาเป็นศัตรูที่เธอไม่มีวันต่อสู้ได้อย่างแน่นอน วิธีที่ดีที่สุดย่อมเป็นการหาทางหนี จากนั้นวิ่งไปขอความช่วยเหลือจากสมาชิกกลุ่มคนอื่น ๆ

แต่ถึงอย่างนั้นชินยูซึ่งก็ไม่ได้หนีไป

[เรื่องเล่าที่ส่งสมมาก่อเกิดปรากฏการณ์ประหลาด!]

ชินยูซึ่งหลับตาช้า ๆ เมื่อลืมนตาขึ้นมาอีกครั้ง หัวใจที่เคยเต้นรัวอย่างบ้าคลั่งก็สงบนิ่ง นัยน์ตาทั้งสองเปล่งประกายดุจดั่งแข่งกีว

[การวิวัฒนาการคุณลักษณะของอวตาร ‘ชินยูซึ่ง’ ใกล้เคียงมาแล้ว]

[โอกาสในการวิวัฒนาการคุณลักษณะมาถึงแล้ว!]

“ฉันไม่ใช่เด็ก”

[ว่าไงนะ]

ชินยูซึ่งคว้ามือซ้ายของเทพดารา แขนของอีกฝ่ายสั่นเทาเมื่อเจอกับแรงจับที่หนักหน่วงจากมือของเด็กที่ว่า

“ชื่อของฉันคือชินยูซึ่ง”

[คุณได้รับคุณลักษณะระดับตำนาน]

[คุณกลายเป็น ‘เจ้าแห่งสัตว์อสูร’]

“ซินยูซึ่งแห่ง <คิมดกจาคอมพานี>”

ระดับชั้นสี่ขาววิสุทธิดุจหิมะขัดสะอาดออกไปเหนือแม่น้ำ เหล่าเทพดารา
กรีตร้อง ผงะก้าวถอยห่าง ตอนนั้นเองเด็กหญิงสวมได้ดั่งที่ทำจากขนสัตว์สี่ขาว
ก็ยืนตระหง่านอยู่ตรงหน้าของพวกเขา

[การตอบสนองของราชันส์ตัวอสูร]

สกลป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุดของ ‘เจ้าแห่งสัตว์อสูร’ ที่ซินยูซึ่งของรอบ
ที่ 41 เคยใช้งาน

น้ำในแม่น้ำรอบๆไหลท่วม เหล่าปีศาจและสัตว์ประหลาดทั้งหมดที่อาศัย
อยู่ใต้น้ำพุ่งกระโจนขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียง

โฮกกกก!

ราวกับทำความเคารพต่อราชาของพวกเขา

[บ้าไปแล้ว พวกนี้ไหลมาจากไหนกัน...!]

[โง่ดี! สัตว์เดรัจฉานพวกนี้ก่อน!]

พวกกลุ่มดาว <จักรพรรดิ> เริ่มระดมยิงตอบโต้ แต่เหล่าสัตว์ประหลาด
ก็กระโดดเข้ามาปกป้องเด็กหญิงเอาไว้

“มังกรคิเมร่า!”

กรีซซซซซ -!

มังกรคิเมร่าได้รับอิทธิพลจากคุณลักษณะของเธอ มันขยายร่างใหญ่ขึ้น
แล้ววิ่งไปในแม่น้ำเหมือนอูมูกิ ก่อนจะเขม็อบเหล่าเทพดาราตกลงท้องแล้ว
ร้องคำราม

เหล่าเทพดาราถูกเขี้ยวแหลมกัดกระชาก ส่งเสียงร้องโหยหวน

[ไอ้สัตว์เลื้อยคลานบัดซบ...!]

ซินยูซึ่งวิ่งต่อไปอย่างไม่แยแสเทพดาราพวกนั้น

【โอโอโอโอโอโอโอ】

【ยูซึ่งยูซึ่งยูซึ่งยูซึ่งยูซึ่งยูซึ่งยูซึ่ง】

พวกปีศาจช่วยกันเปิดทางให้เธอ

ตอนนี้ดาวดวงนั้นอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว

“คุณลุง!”

ซินยูซึ่งส่งเสียงตะโกนไปทางคิมดกจา

แต่คิมดกจาไร้การเคลื่อนไหวราวกับไม่ได้ยินเสียงของเธอ

เสียงหัวเราะของราชาฮกพูรีที่ปะทะกับเหล่ามหาโทแกบี่ตั้งขึ้น

[มันสายเกินไปแล้ว ตอนนี้เขากลายเป็นของ ‘อุบายยิ่งใหญ่’ แล้ว]

สิ้นคำพูดประโยคนั้น ท้องฟ้าด้านบนพลันเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง
ครึ่นนหน!

‘ห้องโถงเอก’ ขนาดมหึมาชนิดที่ก่อนหน้านี้เทียบไม่ติดกำลังเปิดออก

เหล่าปีศาจบนเมฆน้ำพร้อมใจกันย่อตัวลง จนสัตว์สี่ขาของ [การตอบสนอง
ของราชันส์ตรีอสูร] ตั้งชันขึ้น

ไม่ต้องให้ใครบอกก็สามารถรับรู้ได้ด้วยตัวเองว่าสิ่งที่กำลังลงมาสถิต
ณ ขณะนี้เป็นตัวตนที่แม่แต่กลุ่มดาวของ <จักรพรรดิ> ก็ไม่บังอาจยกตัวขึ้นไป
เทียบเคียง

และคิมดกจาก็กลายเป็นของของสิ่งนั้นไปแล้ว

“ฉันไม่ยอมทรอก”

[พระถังซัมจั๋งท่อง ‘คาถารัดเกล้า’!]

วินาทีที่ซินยูซึ่งเปิดใช้งานสกล รัตเกล้าบนศีรษะของคิมดกจาก็เริ่มเปล่ง
แสงสีทอง

[โอ้หึม รัตเกล้าทองคำ มีปฏิกิริยาตอบสนอง!]

รัตเกล้าทองคำคือสมบัติที่เอาไว้ใช้ควบคุมขุนหงอคอง ไม่ว่าจะกลายเป็น
ปีศาจหรืออะไรก็ตาม ขอเพียงท่องคาถารัดเกล้าก็จะสามารถหยุดยั้งการกลายร่าง
ของขุนหงอคองได้เป็นการชั่วคราว

[ทำอะไรงี้ๆ!]

ระดับชั้นของราชาฮกพูรีกดทับร่างของซินยูซึ่งเอาไว้ เด็กหญิงรู้สึกได้ถึง
เลือดในส่วนลึกของโพรงปาก โค้ตชนสัตว์สี่ขาที่สร้างจาก [การตอบสนองของ
ราชันส์ตรีอสูร] พลั้วสะบัดอย่างบ้าคลั่ง

ซินยูซึ่งเดินโง่งนงนเข้าไปหาคิมดกจา เธอเข้าไปใกล้ และใกล้อีก

ใบหน้าคิมดกจาช่างดูไม่ได้ แก้มชุปตออบ กลุ่มดาวผู้สนับสนุนของเธอ
หลับตานิ่ง

“คุณลุง!”

[เรื่องเล่าเรื่องใหม่แตกหน่อขึ้นกับคุณ]

มีคำพูดมากมายที่อยากบอก

อยากเล่าเรื่องน้อยยกน้อยใจให้ฟัง

อยากบอกว่าคุณลุงในตอนนี้อยู่ไม่ได้เอาเสียเลย

เป็นครั้งแรกที่อยากระบายทุกอย่างออกมาตามที่ใจคิด

“ได้โปรด ขอร้องละ ฟังเสียงของหนูหน่อย!”

อยากไปพีซีบั้ง¹ กับทุกคน

อยากอ่อนให้ซื้อพิซซ่ากับเค้กเยาะๆ ไปนั่งกินที่ริมแม่น้ำฮันด้วยกัน

อยากเล่าความปรารถนามากมายที่ไม่มีวันเป็นจริงในโลกที่หลายสิ่ง

ไม่สามารถกระทำได้อีกต่อไป

อยากมีความสุข

ทัศนวิสัยพวามัว น้ำตาไหลรินลงมาไม่ขาดสาย

ในที่สุดมือของชินยูซึงก็สัมผัสเข้ากับปลายนิ้วของคิมดกจา

มือที่เต็มไปด้วยบาดแผลกอบกวมมือที่มีแต่บาดแผลไม่ต่างกัน

บริเวณที่บาดแผลเสียดสีกันพลันเจ็บแสบขึ้นมา

กระนั้นชินยูซึงก็ไม่ยอมปล่อยมือข้างนั้น

[คุณได้รับเรื่องเล่าระดับกึ่งเทพตำนาน ‘ผู้ช่วยให้รอดแห่งดวงดาว’!]

[เรื่องเล่า ‘ผู้ช่วยให้รอดแห่งดวงดาว’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

“ยังมีอีกตั้งหลายเรื่องที่คุณยังไม่ได้บอกเลย!”

ชิวโม่งเรียนประวัติศาสตร์กับพีซังอา

ชิวโม่งทำอาหารจากสัตว์ที่ล่ามาได้ด้วยกันกับคุณลุงจุงฮยอก

เรียนพันดาบกับพีฮิวอน

ฝึกสเกตบอร์ดกับพีจีฮยเย

¹พีซีบั้ง (PCbung) หมายถึงร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ โดยจ่ายเงินเป็นรายชั่วโมงเพื่อใช้บริการใดๆ ที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ แต่คนส่วนใหญ่นิยมมาเล่นเกมออนไลน์ พีซีบั้งบางแห่งยังมีให้บริการอาหารตามสั่งอีกด้วย

เล่นซีเคื่องบินกับคุณลุงฮยอนซอง
กินไอศกรีมกับบ๊อกลยอง อ่านหนังสือการ์ตูนที่เล่มต่อไปไม่มีวันวางจำหน่าย
อีกแล้ว

“หนูไม่ได้...”

ถ้าคุณลุงอยู่ด้วยกันในภาพนั้นจะดีมากขนาดไหน

“...อะไรมากมาย”

ไม่ได้หวังอะไรมากมาย เธอไม่สามารถพูดมันออกไปได้ครบประโยคด้วยซ้ำ

เพราะความเป็นไปได้ของโลกใบนี้ เพราะ <สตาร์สตรีม> เสงซวย

ไม่อนุญาต

“แค่ธรรมดา...”

ดวงดาวบนท้องฟ้ากำลังเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

ดวงดาวทั้งหมดต่างก็บอกเล่าเรื่องราวของตนขณะเฝ้ามองเธอ

[ผู้ชมจำนวนมากกำลังมองคุณอยู่]

อันที่จริงเธอรู้ดีอยู่แล้ว

ในโลกนี้ความสุขธรรมดาของคนธรรมดาไม่สามารถดึงดูดความสนใจ
ได้ ๆ ได้

เพราะความสุขธรรมดานั้นเป็นของฟุ่มเฟือยในโลกที่ล่มสลาย

แต่ถึงอย่างนั้น

[ผู้ชมทั้งหลายยอมจ่ายเพื่อเปิดเผยนิยามของตน]

[กลุ่มดาว ราซินีแห่งฤดูใบไม้ผลิอันธกาว...]

[กลุ่มดาว แม่ทัพหัวโล้นผู้คงความยุติธรรม...]

ขอเพียงมีใครสักคนช่วยรับฟังเรื่องราวเรื่องนี้

[กลุ่มดาว ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ...]

[กลุ่มดาว มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี...]

[กลุ่มดาว นักดาบมือหนึ่งแห่งโครยอ...]

ซินยูซึ่งฟังข้อความทางอ้อมที่ตั้งขึ้นอย่างต่อเนื่อง เธอบีบมือของคิมดกจา
แรงขึ้น

ตอนนั้นเอง ข้อความทางอ้อมข้อความหนึ่งก็ดังเข้าหูอย่างแจ่มชัด

[กรรมการ 'นักโทษรัตเกล้าทองคำ' รับฟังเรื่องราวของคุณ]
มือของคิมดกจาที่เธอจับเอาไว้เริ่มมีไอน์อุ่นกลับคืนมา รัศมีแสงสีทอง
สลับตาระเปิดออกมาจากรัตเกล้าทองคำของซุนหงอคง ตามมาด้วยกระแสไฟฟ้า
แห่งความเป็นไปได้มหาศาสตร์พัดกระพือ

เหล่ากลุ่มดาวของ <จักรพรรดิ> ตะโกนอย่างตะลึงพรึงเพริด
[ระ...หรือว่า? เป็นไปไม่ได้...!]

สายฟ้าทั่วท้องฟ้ามารวมตัวกันอยู่รอบกายของคิมดกจา

[กรรมการ 'ปี่หมาเวิน' รับฟังเรื่องราวของคุณ]

(และ ณ ช่วงเวลานั้น)

(ก็พลันบังเกิดเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ของไซอิ๋ว)

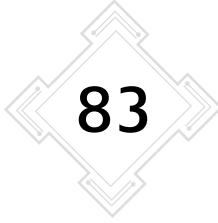
[กรรมการ 'เหมยโหวหวัง' รับฟังเรื่องราวของคุณ]

(ในที่สุดซุนหงอคงที่เกษียณแล้วก็ได้พลิกเปลี่ยนรูปโฉม)

[กรรมการ 'ไต้จ้อจันเซ็งฝอ' อยากฟังเรื่องราวถัดไปของคุณ]



นักอ่าน



อวตารVOIDกกา (3)

[สกลิลาเฉพาะตัว มุมมองนักอ่านพระเจ้า' ชั้นที่ 3 กำลังอยู่ในระหว่างการเปิดใช้งาน!]

สติสัมปชัญญะเลื่อนราง ท่ามกลางความมืด สิ่งแรกที่ได้ยินคือข้อความที่เข้ามาทาง [กำแพงที่สี่]

「ช่วงขณะนั้น อีจีสเยมองไปทั่วสนามรบ」

สนามรบของอีจีสเยอยู่ที่นั่น เรือหลายสิบลำลอยตระหง่านครองพื้นที่เหนือแม่น้ำทางเทียบ

อวตารของ <จักรพรรดิ> เตรียมยิงปืนใหญ่ และกลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่ก็รับหน้าที่เป็นผู้บัญชาการ

「“ยิง!”」

กองเรือรบของ <จักรพรรดิ> ตีวงล้อม ‘เทอร์เทิลดราagoon’ และกระหน่ำยิงอย่างพร้อมเพรียง

อีจีสเยเล่นเรือฟ้าซากเรืออับปางไปต่อ กระสุนปืนใหญ่บางลูกโดนเรือของเธอ แต่บางลูกก็หลบได้พ้น

「“บรรจุ”」

ทัศนียภาพราวกับกำลังรับชมออร์เคสตรา ความสามารถในการควบคุมเรือรบของเด็กสาวได้ก้าวขึ้นมาอยู่ในระดับเจ้าสมุทรแล้ว และด้วยความสามารถนั้นก็ทำให้ตอนนี้เธอบัญชาการกองเรือรบฝึกกับ ‘เทอร์เทิลดราagoon’ พร้อมกันได้

ง่ายตาย

“ยิง”

เรือรบของอิจิฮะเอเริ่มระดมยิง กองเรือรบผีแปรชบวนภายใต้การบัญชาการของจอมพลแห่งท้องทะเล ใช้กลยุทธ์ฮิตแอนด์รัน¹ ได้อย่างแม่นยำ กองทัพเรือฝ่ายศัตรูถูกทำลายลงในพริบตา

“เรื่องน่าเหลือเชื่อแบบนี้มันเป็นไปได้ยังไง...!”

ความสามารถในการบัญชาการที่เอาชนะได้ในสถานการณ์ที่ตกเป็นรองนั้นคือช่วงเวลา ‘จอมพลแห่งท้องทะเล’ หนึ่งในอวตารที่แข็งแกร่งที่สุดของสามวีรโรดแสดงศักยภาพที่แท้จริงออกมาให้เป็นที่ประจักษ์

[กลุ่มดาว เทพสงครามแห่งท้องทะเล ภาควงศ์มโหฬารในตัวเองวตารของตน]

อิจิฮะเอในนิยายช่วงครึ่งหลังเก่งกาจจนเหนือกว่ากลุ่มดาวผู้สนับสนุนของเธอ บางทีในการย้อนกลับรอบนี้ผมอาจมีโอกาสดูเห็นภาพนั้นก็ได้

“เปลี่ยนกลยุทธ์!”

ฝ่าย <จักรพรรดิ> คงเห็นว่าปล่อยเอาไว้แบบนี้ไม่ได้การแน่ กองเรือของทางนั้นจึงเริ่มบุกโจมตีพร้อมกัน เรือเหล็กประจัญบานติดอาวุธเล่นน้ำมาก่อนเมื่อเสียเปรียบในศึกแข่งยิงปืนใหญ่ก็ขอเปลี่ยนวิธีการต่อสู้มาเป็นแบบประชิดตัวแทน ทว่ายังมีอีกเรื่องหนึ่งที่พวกนั้นไม่เคยรู้

“อา นี่เป็นสกิลที่ตั้งใจจะเอาไว้จัดการลูกตกจากตอนพบกันแท้ๆ”

จอมพลแห่งท้องทะเลอิจิฮะเอขำขันเรื่องศึกประชิดตัวไม่แพ้กัน ผมมองอิจิฮะเอตั้งท่าย่อตัวลง แล้วก็ตระหนักได้ทันทีว่าเธอคิดจะทำอะไร

[ปลิดชีพสังหาร]

ในที่สุดอิจิฮะเอก็แตกฉานหนึ่งในสกิลการต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของ ‘สามวีรโรด’ แล้วสินะ

ตูมมมม!

¹ ฮิตแอนด์รัน (Hit and Run) หรือแปลตรงตัวได้ว่า ‘ตีแล้วหนี’ เป็นกลยุทธ์การโจมตีทำให้คู่ต่อสู้สับสนงงงวย รับมือไม่ทัน ผู้โจมตีไม่ได้มุ่งหวังชัยชนะเด็ดขาดในครั้งเดียว แต่มุ่งก่อความโงมตีทางจิตวิทยา จนศัตรูเผยจุดอ่อนออกมา หรือเหนื่อยล้าไปเองในท้ายที่สุด

การต่อสู้ระยะประชิดของอีจีสเยเริ่มขึ้นท่ามกลางเสียงระเบิดจากฝั่ง
กราบเรือ

ฟัน ฟัน และฟันอีกครั้ง

ดาบปราบปีศาจตัดผ่านกระแส น้ำ ฟันคอของผู้บัญชาการฝ่ายศัตรูขาด
กระเด็น เธอกวัดแกว่งดาบอยู่อย่างนั้นไม่รู้มานานเท่าไร กระทั่งสนามรบเหนือ
แม่น้ำทางเทียนเต็มไปด้วยเรื่องเล่าสีแดงเลือด อีจีสเยที่ฟันศัตรูตายหมดไม่เหลือ
ก็ทิ้งตัวนอนลงด้วยความอ่อนล้า

อีจีสเยแหงนหน้ามองห้องฟ้ามืดครึ้ม เธอถามราวกับกำลังพูดกับผม
「ลุงจะไม่ใช่อะไรใช่ไหม」

ผมอยากบอกเธอว่าไม่ใช่อะไร แต่ปากกลับไม่ยอมเปิดออก

[ปัจจุบันความชำนาญ ‘มุมมองนักอ่านพระเจ้า’ ของคุณสูงมาก]

[คุณสามารถแบ่งแยกมุมมองได้]

[มุมมองของตัวละคร ‘จงฮวีอน’ ถูกเพิ่มเข้าไปใน ‘มุมมองผู้สังเกตการณ์
บุคคลที่ 3’]

คนที่สองเป็นจงฮวีอน

「“หลีก! หลีก! หลีก!”」

จงฮวีอนไล่ตามหลังเพยหู่ ดาบอีฮยอนซวงในมือของเธอซัด [เพลง
บรรลัยกัลป์] ออกไป แผลเผาทุกบริเวณที่หญิงสาวเคลื่อนผ่านจนกลายเป็นขี้เถ้า
ฟุ้งกระจาย

พอจะเข้าใจแล้วว่าทางฝั่งนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้น ‘เพยหู่’ คนนั้นถึงกับยอมแพ้
ไม่สู้ต่อฉันเธอ...

บางทีอวตารที่แข็งแกร่งที่สุดตัวจริงของเกาหลีสาวจะเป็นจงฮวีอนก็ได้

[มุมมองของตัวละคร ‘จางฮายอง’ ถูกเพิ่มเข้ามาใน ‘มุมมองผู้สังเกตการณ์
บุคคลที่ 3’]

จางฮายองที่ติดหนวดเคราปลอมหนิบนันหมยงโอบเอาไว้ที่เอวข้างหนึ่งแล้ว
พาวิ่งไปบนแม่น้ำ ทางตาเห็นอีกิลยงกำลังเปิดศึกอยู่กับพวกเทพดาวนพเคราะห์

「“เฮ้ เจ้าหนู! ถอยไป!”」

เทพดาวนพเคราะห์ หนึ่งในทหารเอกของ <จักรพรรดิ>

จางฮายองโคจรพลังของ [หมัดแยกหัวงนา] ซัดเข้าไปใส่พวกนั้น
แต่อีกีลยongs่ายหน้าตะโกน

“อย่ามาขวางสิครับ พี่ชายฮายอง ผมคนเดียวรับมือได้สบาย!”

อีกีลยองมองไปยังใจกลางของสนามรบที่อยู่ไกลออกไป เขากัดฟันกรอด
“จะแพ้ซินยูซึ่งไม่ได้หรอก”

ในคำพูดของอีกีลยองมีกลิ่นอายแห่งความมืดโหลล้นออกมา และมี
ลางร้ายซ่อนเร้นอยู่ จังหวะต่อมาพายุสีเหลืองก็ระเบิดจากร่างของอีกีลยอง
เดี๋ยวนะ ไม่จริงน่า หรือนั่นจะเป็น...

วิเคราะห์ยังไม่ทันเสร็จ หน้าจอกก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง

[มุมมองของตัวละคร ‘ยูจุงฮยอก’ ถูกเพิ่มเข้ามาใน ‘มุมมองผู้สังเกตการณ์
บุคคลที่ 3’]

ยูจุงฮยอกกำลังต่อสู้กับกลุ่มดาวยี่สิบแปดนักษัตรอยู่ที่นั่นคนเดียว

“ต่อสู้ให้แข็งแกร่งแค่ไหนก็ได้แค่อาวุธจากเนบิวลาเล็กๆ อยู่ดี!”

“คิดหรือว่าเจ้าคนเดียวจะรับมือกับกลุ่มดาวทั้งกลุ่มได้”

ปรามาสไว้แบบนี้ สุดท้ายในอุ้งมือของยูจุงฮยอกก็มีศีรษะของกลุ่มดาว
ที่ถูกตัดขาดห้อยอยู่

ได้ดลعهทะเป็นผ้าขี้ริ้วจากการผนึกกำลังโจมตีของกลุ่มดาวยี่สิบแปด
นักษัตร บนแขนมีรอยแผลทั้งเอาไว้ แต่ยูจุงฮยอกยังคงยืนได้อย่างมั่นคง

“ฉันทิ้งกลุ่มดาวมาแล้วมากมายจนนับไม่ไหว”

หน้าผากมีเลือดไหลซึม ยูจุงฮยอกสะบัดผมที่ชุ่มไปด้วยเรื่องเล่าของพวกเขา
กลุ่มดาว ก่อนจะเช็ดหน้าขึ้นดั่งปีศาจร้าย

“เพราะฉะนั้นพวกแกก็ต้องร่วงตกลงมาเช่นกัน”

จากนั้นหน้าจอกก็เปลี่ยนไปเป็นภาพสุดท้าย

“คุณลุง”

อวตารของผม

“ได้โปรด ขอร้องละ ฟังเสียงของหนูหน่อย!”

ร่างเล็กสันกระดูกราวกับกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น

มือของเด็กน้อยจับมือของผมเอาไว้แน่น แต่มือที่ร่วงตกอย่างไร้เรี่ยวแรง

ไม่สามารถบีบมือตอบกลับไป คำพูดของเด็กน้อยขาดห้วง สิ่งที่ต้องพูด สิ่งที่ต้องฟัง หายไประหว่างบริบท

[เรื่องเล่า 'ผู้ช่วยให้รอดแห่งดวงดาว' เล่าขานเรื่องราวต่อ]

อยากขยับร่างกาย อยากช่วยเช็ดน้ำตาให้เด็กหญิง อยากคุกเข่าลง ดึงตัวเธอเข้ามากอด แล้วบอกว่าความปรารถนาของเธอเนะ

เป็นสิ่งที่ผมเฝ้าปรารถนามาตลอดเช่นกัน

เปรี๊ยะ

ความทรงจำกำลังพังทลาย

ตัวอักษรมากมายลอยแคว้งอยู่รอบตัว

ท่ามกลางความมืด ผมรู้สึกได้ว่าตัวตนของตัวเองกำลังกระจัดกระจายไป

คนละทาง

เสียงเรียกผมดังมาจากอีกฝั่งของห้วงลึกว่างเปล่า

'ห้องโถงเอก' หมุนเป็นกระแสหนาวนอยุ่ไกลๆ ดวงวิญญาณกำลังถูกดูดเข้าไปทางนั้นอย่างช้าๆ

[ถึง เว ลา รัก ษา ลัญ ญา แล้ว]

ผมกลัว ถ้าต้องลืมทั้งหมดนี้จริง ๆ...ความรู้สึกพวกนี้จะไปอยู่ที่ไหนกันนะ [กำแพงที่สี่] จะช่วยจดจำเรื่องราวของผมตั้งแต่ตอนไหนจนถึงตอนไหนล่ะ

[บี๊ะ บี้าาา!]

ผู้ที่ร้องดวงวิญญาณของผมซึ่งถูกดูดห่างออกไปเรื่อยๆ คือบีู๊ บีู๊ ออกแรงฮึด ร้องดวงวิญญาณของผมเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

[บี้าาา!]

ผมหันไปมองบีู๊ รู้สึกจนใจไม่รู้จะทำอย่างไรเหมือนกัน

ผมเองก็ไม่ได้อยากไปที่นั่น

[จง มา อยู่ ข้าง กาย อุ บาย ยิ่ง ใหญ่]

ขอเพียงสามารถทำได้

[จะไปทางนั้นจริงเอะ]

เสียงเปรี๊ยะดังขึ้นพร้อมกับที่บรรยากาศรอบตัวแปรเปลี่ยนไป

ตัวอักษรที่กระจัดกระจายไปทั่วหุ้ดหนึ่ง แแรงดึงดูดที่ดึงร่างวิญญาณ

ของมันก็สลายไปด้วย

ใครบางคนใช้ระดับชั้นเข้าควบคุมการดับสูญของผม

[อาจารย์ซุนผู้นี้กำลังถามเจ้า]

บริเวณที่หันไปมองมีกลุ่มดาวที่คุ้นเคยดียืนอยู่

รัดเกล้าทองคำเปล่งแสง ขนสีทองสว่างพู่ฟอง

“ฉันทียนต้าเซ็ง...”

ฉันทียนต้าเซ็งยืนยิ้มยียวนอยู่ตรงนั้น

และเขาไม่ได้มาคนเดียว

[ซุน หงอ คง เยอะ มาก]

[นั่นคือ “ชิ้นส่วนของกำแพงสุดท้าย” ที่เคยได้ยินแต่ชื่ออันระเอระ หนวกหู

ชะมัด]

[หืม...เป็นโลกจินตนาการที่น่าสนใจดีนะ]

ลึกลับล่อที่สวมชุดคาบอย ลิงที่ล้วงมือเกาใต้กางเกงในหนังสือด้วย
สีหน้าเกียจคร้าน...

ผมรู้ทันทีว่าพวกเขาเป็นใคร

“ปี่หม่าเวินกับเหมยโหวหวังหรือครับ”

แต่ยังไม่ทันได้รับคำตอบ เสียงหนึ่งก็ดังก้องไปทั่วอากาศ

【รา ซา วา นร เอ้ย】

【คิด จะ ชัด ขวาง พวก เรา หรือ ไง】

[หุบปากไปซะ ไม่เห็นระอะว่าตอนนี้พวกข้ากำลังคุยกันอยู่]

เมื่อเหมยโหวหวังปลดปล่อยพลังออกมาเหมือนรำคาญ คลื่นของ “อูตร-
เทพ” ก็สลายไปในพริบตา ระดับชั้นของเขาทรงพลังมาก

[ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด ข้ามาที่นี่เพราะมีเรื่องอยากถามเจ้า]

ผู้ที่ถามคำถามนั้นไม่ใช่ฉันทียนต้าเซ็ง ไม่ใช่เหมยโหวหวัง และไม่ใช่
ปี่หม่าเวิน

ผมเพิ่งเคยพบเขาครั้งแรก รูปลักษณ์ตั้งผู้ที่มาจากดินแดนอื่น ใบหน้า
ลึกลับไม่สามารถระบุเพศ ผมสืตาดัดสันเป็นทรง ร่วงสวมชุดนักบวชสง่างาม
ดูจากการที่เขามีกระบองทองสารพัดนึกซึ่งมีเพียงซุนหงอคงเท่านั้น

ที่สามารถถือครอง แสดงว่าเขาเองก็เป็นขุนหองคงไม่ผิดแน่

จุดที่น่าประหลาดคือ ไม่พบรัตเกล้าทองคำของขุนหองคงบนศีรษะของเขา

「เท่าที่คิดตกจากรูมา “ขุนหองคง” คนนั้นมีเพียงหนึ่งเดียวในโลก」

“ไต้หวันซึ่งพ่อ พุทธะผู้มีชัยในการยุทธ์”

กระแสไฟฟ้าไม่แรงนักระเบิดออกกลางอากาศราวกับตบสนองต่อคำพูด

ของผม

ไต้หวันซึ่งพ่อถามด้วยสีหน้าไร้คลื่นอารมณ์

[ข้าเฝ้ามองเรื่องราวของเจ้ามาโดยตลอด]

“ขออภัยครับ”

[นั่นเป็นเรื่องเล่าที่มีความหมาย ระหว่างที่ ‘ไซอิ๋ว’ ดำเนินเรื่องราวมาแล้ว
ซ้ำ ๆ นับครั้งไม่ถ้วน ไม่เคยมีเรื่องเล่าเรื่องไหนเลยที่ทำให้ความสนใจกับความ
เจ็บปวดของเหล่าปีศาจที่ตายไป]

เหมย์โหวหวังที่ฟุ้งอยู่ข้าง ๆ พึมพำว่า “ไอ้นิสัยชอบเทศนานั้นออกมา
อีกแล้ว”

ไต้หวันซึ่งพ่อกล่าวต่อ

[แต่ความเจ็บปวดของพวกเขาเป็นสิ่งที่สวรรค์ลิขิต ทุกคนไม่สามารถ
เป็นตัวเอกได้]

“ทำไมคิดแบบนี้ล่ะครับ”

[เจ้าพูดเหมือนปีศาจทุกคนเป็นเหยื่อ แต่แท้จริงแล้วไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับความ
อภัยคุณธรรม ในหมู่ปีศาจมีทั้งพวกที่ไม่เคยพยายามทำสิ่งใด และพวกที่
มุ่งร้ายหมายทำอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่นรวมอยู่ด้วย ย่อมเป็นธรรมดาที่ปีศาจ
เหล่านั้นจะไม่สามารถเป็นตัวเอก]

“ใช่ครับ แต่ก็อย่างที่คุณว่ามา ในหมู่พวกเขายังมีผู้ที่ไม่ได้รับความ
เป็นธรรมอยู่ ไม่สิ ที่จริงแล้วมีอยู่เยอะมาก”

[เพราะฉะนั้นในโลกใบนี้ถึงได้มีเรื่องราวมากมายนับไม่ถ้วน ไม่ได้มีแค่
มหาเรื่องเล่าเท่านั้นที่เป็นเรื่องราวที่ดี พวกเขาที่เป็นเพียงสิ่งไร้ค่าในเรื่องเล่า
ขนาดใหญ่อย่างมหาเรื่องเล่าก็สามารถเป็นตัวเอกในเรื่องเล่าเรื่องอื่นได้]

เขาพูดถูก พูดถูกจริงๆ แต่ว่า

“แต่นั้นก็ต่อเมื่อพวกเขาสามารถมีส่วนร่วมเกี่ยวกับเรื่องเล่าได้นะครับ”

ในโลกใบนี้ยังมีผู้ที่ไม่สามารถทำได้แม้แต่จะเข้าร่วมกับ ‘เรื่องเล่า’ ที่ว่านั้น
อยู่ด้วย

ถูกใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบฉากในเรื่องเล่า ไม่ได้รับส่วนแบ่งแม้แต่หนึ่ง
เปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ

【อาอาอาอาอาอาอาอา】

【มาเถอะมาเถอะมาเถอะมาเถอะมาเถอะมาเถอะ】

“พวกที่ล้มเหลวก็สมควรได้รับอนุญาตให้มีเรื่องเล่าเช่นกัน”

ผู้ที่ล้มจนหมดสิ้นแม้แต่ตัวตนของตัวเอง ตอนนั้นไม่ได้รับแม้กระทั่งโอกาส
ในการเข้าร่วมซินารีโอ <สตาร์สตรีม> ปิดปากพวกเขา และทำให้ภาษาของ
พวกเขากลายเป็นสิ่งที่ไม่มีใครเข้าใจ

[เจ้าคิดเช่นนั้นจากใจจริง?]

ได้ตัวจ้านเซ็งผอถามขณะมองผมด้วยแวตตายากจะเข้าใจ กล่าวให้ถูกต้อง
เขากำลังมองเข้าไปในพลังแห่งความโกลาหลที่ไหวระเพื่อมอยู่ในร่างของผม

[เจ้าก็เลยยอมสละตัวเองกลายเป็น ‘อูตรเทพ’?]

“ใช่ครับ”

พอผมตอบ ฉันทึ้นตาเซ็งที่ทาวด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายอยู่ข้าง ๆ ก็พูดบ้าง

[ตรวจสอบเสร็จหรือยัง ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือไม่ว่าหมอนี้เป็นคนแบบนี้
จริง ๆ]

[จริงอย่างที่เจ้าว่ามา]

[พวกโพธิสัตว์นี่เกลี้ยกล่อมยากที่สุดแล้ว]

ผมไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าพวกเขาคุยเรื่องอะไรกัน

ซุนหงอคงทั้งสี่เหลือบมองผมแล้วหันไปคุยกันเอง

[งั้นใครจะเป็นคนทำ]

[ข้าทำเอง อย่างไรก็ตามก็เสียความทรงจำส่วนใหญ่ไปตอนกลายเป็นโพธิสัตว์
อยู่แล้ว]

[นักบวชอาบัติน่ามีประโยชน์ในเวลาแบบนี้เองสินะ]

วินาทีต่อมา แสงสว่างพลันส่องวูบวาบขึ้นรอบตัว ความทรงจำที่กระจัด-

กระจายของผมเริ่มย้อนกลับคืน

กระแสไฟฟ้าแห่งความเป็นไปได้ระเบิดออก ร่างกายเปล่งแสงราวกับถูก
ไฟฟ้าชอร์ต

[ใครบางคนยอมรับบทลงโทษ 'กลายเป็นอูตรเทพ' แทนคุณ]
ว่าไงนะ

[ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด ที่เจ้าคิดนั้นผิดไปเรื่องหนึ่ง]

ไต่ตัวจั้นแข็งฝอยปล่อยพลังแห่งความโกลาหลออกมาพร้อมกับกล่าว

[ต่อให้เจ้ากลายเป็น 'ปีศาจ' ก็ไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะสามารถเข้าใจ
พวกเขาได้ เจ้าไม่มีคุณสมบัติจะเป็นตัวแทนของพวกเขาหรอกนะ]

เขาพูดถูก

ผมไม่มีวันเข้าใจเหล่า 'อูตรเทพ' ที่แบกรับความเจ็บปวดในฐานะปีศาจ
ในเรื่องไซอิว เพราะผมก็แค่คนที่มารับทศนงหอง

เหมยโหวหวังพูดประชดประชัน

[หัดรู้ที่ทางของตัวเองซะบ้าง]

บี้หม่าเวินพูดเสริม

[สถานที่ที่แก่นเรื่องของเจ้าอยู่ไม่ใช่ที่นี่]

คนที่กล่าวประโยคสุดท้ายคือฉีเทียนต้าเซ็ง

[เรื่องของพวกเขาปีศาจก็ให้พวกเขาจัดการเถอะ ส่วนเจ้าก็กลับไปใช้ชีวิต
อยู่ในเรื่องราวของตัวเองซะ]

ผมเพิ่งตระหนักว่ากำลังจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น

[มหาเรื่องเล่า 'ไซอิว' เล่าขานเรื่องราวเพื่อคุณ]

ทำไมล่ะ ทำไมพวกเขาถึงได้ทำเพื่อผม

ฉีเทียนต้าเซ็งกระตุกยิ้มพูด

[เพราะพวกเราถูกใจเรื่องเล่าของเจ้า มันก็แค่นั้นเอง]

คล้ายได้ยินเสียงร้องของเหล่าเทพภายนอกดังมาจากไกล ๆ

พลังของอูตรเทพกำลังแข็งแกร่งขึ้นทีละนิด

【เขาเขาเขาเขาเขา】

【เป็นของพวกเราเป็นของพวกเราเป็นของพวกเราเป็นของพวกเรา】

[โทษที แต่พวกเราให้หมอนี้กับพวกเจ้าไม่ได้]

【ไม่ไม่ไม่ไม่ไม่ไม่】

【ราชากำลังมาราชากำลังมาราชากำลังมาราชากำลังมา】

‘ห้องโถงเอก’ หมุนเป็นกระแสน้ำวนอยู่ท่ามกลางความมืด
บางสิ่งกำลังจะข้ามมายังโลกนี้

ราชาของเหล่า ‘อุตรเทพ’ ทั้งหมด

[กลุ่มดาว ‘จอมวางแผนลับ’ จ้อง ‘นักโทษรัตเกล้าทองคำ’]

ฉิเทียบตำแหน่งหัวเราะลั่นกับข้อความนั้น

[เอลิ ข้าเองก็อยากลองสู้กับเจ้าสักตั้งมานานแล้ว]

ซุนหงอคงทั้งสี่ยื่นล้อมผมเอาไว้

[ใครจะเป็นเมนหลัก]

[ก็ต้องข้า ฉิเทียบตำแหน่งคนนี้อยู่แล้ว]

[ได้เกิดซุนหงอคงโง่งงขึ้นมาอีกตัวกันพอดี]

[เฮ้ อย่ามายนึกแบบนั้นนะ คิดว่านี่เป็นการพิวชั่น² หรือไง]

วินาทีต่อมา เหล่าซุนหงอคงที่ยื่นล้อมผมอยู่ก็จับมือกัน

[<สตาร์ตรีม> เอ้ย! พวกเราขอรับ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ เป็น
‘ลำดับที่ห้า’ ของพวกเรา]

² มาจากการตีพิมพ์ในเรื่อง *ดราโก้บอล* เรียกการรวมร่างระหว่างตัวละครสองตัวว่า ‘พิวชั่น’ โดยตัวละครทั้งสองจะต้องโค้งตัวไปด้านหลัง แล้วเอานิ้วชี้สองนิ้วของตนแตะกับของอีกฝ่าย